

Az utolsó sajtos pogácsa

Az utolsó sajtos pogácsát is megvette előlem a hátul felnyírt, zöldhajú lány, akinek összesen negyven lyukat fúrtak a bakancsába egy vietnámi gyárban, aztán meg belenyomtak egy logót a fekete bőrbe, hogy a lány még jobban áhítozzon utána a kirakat előtt állva, ahogy én is áhítoztam a Fornettis előtt állva azért a nyamvadt pogácsáért. Le is kapcsolhatná most már a pislákoló cégért, mondtam a néninek, úgyszincs pogácsa, a többi portéka pedig nem hozott lázba, és ekkor hirtelen alattomosan rám telepedett egy nehéz szürke felhő, bekúszott valahol a negyvenhárom méter magas homlokzat apró repedésén, és egyenesen az én fejem fölött állt meg. Megállt, ahogy egy pillanatra az idő is, és rájöttem, hogy a nénit rohadtul nem érdekli sem a pogácsa, sem a felhő, csak az, hogy mikor zárhat be végre, és hogy nap végén stimmeljen a kassza. Hiába is nosztalgiáztam volna neki arról, amikor nagyapámmal lekéstük a bécsi vonat, ami egyébként egy tacsó miatt történt, akinek a gazdája... de mindegy is. Lassan pislogtam a befagyasztott időben, volt abban a két másodpercben lehetőségem bőven elmerengeni. Az egész abban az épületben történt, amire nagy betűkkel ráírták, hogy Keleti Pályaudvar.

Eszembe jutott, amikor egy elveszettnek látszó öregúr tétova nézelődéssel csoszogott oda egy fiatalhoz, segítséget kért talán, sokat mutogattak a szélrózsa minden irányába, fejkavarás, satöbbi, majd egy villámgyors mozdulattal az öregúr, aki talán nem is volt annyira öreg, megfordult, és elviharzott, a srác meg utána, de esélye sem volt utolérni a tolvajt, mert két hatalmas bőröndje lelassította, és néhány méter után feladta az üldözést.

Rágyújtottam egy szál cigire, életemben először fordítva, és az édeskés, olvadozó füstszűrő füstmolekuláit a dohány megszűrte, amint beszívtam a tüdőmbe, gyorsan kiderült, hogy az univerzumnak más tervei vannak velem, meg a tüdőmmel, el is dobtam, és azóta sem gyújtottam rá.

Egy felfuvalkodott galamb az egyik sarokban körözött sebes léptekkel, bugyborékolva, két másik betolakodóval szemben védte a területét, sokat diskuráltak meg köröztek ott, irtó profinak tűntek a maguk módján, és akkor megtanultam, hogy mindenért meg kell harcolni, nem csak a Keletiben meg a Blahán, hanem úgy általában az életben, és akkor apám mondta, hogy látod, fiam, neked is ki kell állnod magadért, amikor én nem leszek melletted, és már nincs is, nem is lesz többé.

A görkoris, bongyor hajú lány mosolygott, amint hátrafelé suhant, közben gördeszkáról filmezte egy baseball sapkás arc, nem volt nagy felhajtság, talán valami klipet forgattak, a tömeg kikerülte őket, beszólogattak, de a biznismen észre sem vette, nyakkendőben telefonált, fontos bizniszt bonyolított a vonal túlsó végén telefonáló biznisz úrral vagy hölgygel, gyorsan beszélt, mégis szépen artikulálva, centiméterekre elszáguлдott mellette a görkoris-gördeszkás szerelvény, ám neki meg sem kottyant, csak nyomta a rizsát.

A furcsa furulyás fazon törökülésben fújta, sapkában, július végén, halántékán izzadság-cseppek gördültek, majd hullottak a kövezetre, de ezt senki nem vette észre, még azok sem, akik bedobták a kötelező százast a tejföls pohárba, és a furulyás már legalább négy órája fújta, és akkor megéhezett, és a furulyát betette a hátizsákjába, és a százasokat beöntötte egy kis nejlonzacskóba, és elindult ebédet venni a százasokból, és a helyén semmi, de semmi nem maradt, mert az izzadság-cseppek gyorsan felszáradtak a meleg talajon.

Szerelmesek forró, búcsúzkodó csókot váltottak, egy alsó tagozatos osztály libasorban várta, hogy Ildi néni kiadja a parancsot a felszállásra, a kalauz egy jóízűt harapott a párizsis szendvicsbe, álmos irodisták csoszogtak laptoptáskával, a lenyugvó nap élesen sütött be a hatalmas csarnokba, egyenesen a japán lányok szemébe, és az egész káosz csodálatos módon tartott a nyugalom felé.

Letelt a valószerűtlenül hosszú két másodperc, és a zöldhajú lányt towarepítette a szétlyuggatott fekete bakancs egy közeli peronra, kezében az utolsó sajtos pogácsával. Sóvárogva néztem utánuk. Ha siet, még utoléri, mondta a néni a Fornetti logó pislákoló fénye alól, és én siettem, és utolértem, és így ismertem meg anyátokat, gyerekeket.